

GOSINZEANA

REVISTA ILUSTRATA SAPTAMÂNALA

REDACTOR: Dr. SEBASTIAN BORNEMISA

Anul IV. — Nr. 33.

Abonamentul: Pe an 12 cor. Pe 1/2 an 6 cor.
România 30 lei. — America 3 dolari. — Germania 15 M.

Orăștie, 23 August 1914.

Ziariștii pe câmpul de războiu. — Vezi la „Rânduri mărunte” —

Vedere de pe câmpul de luptă din Polonia rusească: După ce trupele rusești s'au retras, trupele noastre austro-ungare intră în orașul Waibron, fiind primite de populația polonă cu aclamații, — căci Polonii, își nădăjduesc liberarea după ce trupele noastre vor rămâne definitiv învingătoare asupra celor rusești.

Însemnările unui completaș mobilizat.

II. Cu flori și cu suspine.

Amurgea. Pe piscurile munților austrieci se resfrângeau de turnurile de tinichea ale bisericuțelor pline de evlavie razele de soare și trenul alergă încet și greoiu în vale, ca un șarpe uriaș. Noi stam în ferești, pe trepte, grămadă, om peste om și măsuram cu privirile largul. Umbra pădurilor se 'ntindea domoală înaintea noastră și cercetând desigurile cu ochii, alegeam printre tufișuri și prin porumbiște sute de soldați, strecurându-se pe furii în linie de front, plecați de spate și plini de sudoare. Din când în când ne ajungeau la urechi comenzi scurte și aspre, vedeam apoi baionete 'nfricoșate sclipind în câteun mănunchiu de raze de soare și pe urmă auziam bubuituri prelungi, pierzându-se zgomotos în inima pădurilor.

În sufletul nostru de completași obicinuiți cu hodina și cu comoditatea, răsăriau iarăși mizeriile de cazarmă cu vieața prăpădită, cu zilele obositoare, lungi, urâte și înfricoșate. De ce s'o negăm? Nu ni eră dragă vieața asta. Fiecare dintre noi am fi dorit mai bine, să stăm undeva ferți de tot zgomotul lumii, de toată învălmășeala asta. Să stăm pe lângă afacerile, care amenințau să ni se prăpădească, să stăm pe prispa căsuțelor și să ne mângăiem în amurgul serii pe cei scumpi și dragi. Dar ne chiamă țara și ne chiamă împăratul! La gândul acesta sufletul nostru amorția par'că și pe dinaintea ochilor ne trecea, ca un întunec greu și înfricoșat. Ne venia în minte jurământul: „prin foc și prin sabie, pe pământ și pe apă, în pace și 'n războiu...” ne venia în minte și nu mai înțelegeam nimic, din cele ce se petreceau în preajma noastră...

Vom merge! Da, o să mergem! Și acum, fluturările de batiste din drum ne păreau cu mai mult înțeles. Cetiam în ochii fetelor și a nevestelor păreri de rău mai intensive și

la cea mai apropiată gară, unde ne-am oprit, am simțit întreg fiorul bietului soldat pornit în luptă, cu gândul, ca niciodată să nu se mai rentoarcă. Căci ce ne așteptă aici! Femei cu ochi duiși, fete visătoare și blânde, copii neastâmpărați și sprinteni, — mulțime, care furnică dela vagon la vagon, împărțindu-ne beutură, mâncare, țigarete, și câteo floare, să ne 'nvezească inima și să ne usuce lacrimile. Ne 'ncărcam cu mână largă și la fiecare ne spuneau un cuvânt de 'mbărbătare, o vorbă de mângăiere: „Cu bine mergeți, dragii noștri“, — și pe gurițele lor fermecătoare fluturau zimbete șăgalnice, de iubire, de dor, de promisiune poate, ori, — cine știe să pătrundă sufletul femeii?, — ca să ne 'mbărbăteze și ne toarne în inimă avânt și ca să-și ascundă lacrimile.

Aceasta e soarta femeilor. În adâncul inimii să plângă după ai lor, iar cu vorba și cu ochii să mângăie pe cei ce vin și trec mai departe, necunoscuți, ca și aceia, pe cari i-au pierdut etc. Să aștepte trenurile lungi și grele, să trăiască aceeași suferință

de zeci de ori și să sperze mereu, că ai lor se vor rentoarce iar cu bine. Să asculte înfiorate cântecile plângătoare, să spună cuvinte dulci celor, pe cari i-or vedeă triști, și să privească apoi cu ochii 'n lacrimi, pe urma fiecărui tren, ce pleacă...

Cu flori și cu suspine, triste și zimbitoare, așa așteptau și poate așteaptă și acum, frumoasele din *Poltschau*, trenurile militare.

În fiecare zi ele petrec tot alte rânduri noi de soldați și 'n fiecare zi zimbesc și plâng, impart flori și-și flutură batistele imaculate, în vreme ce din inima plâpândă le scapă suspinuri lungi și dureroase după fiecare tren ce trece...

O, Doamne, minunată făptură ai croit, când ai făcut femeea!

Radu Mărgean.

□ □ □

Pe câmp.

*Miezul zilei... timp de cină...
Nici țipenie pe cale...
Cu mirezme de sulcină
Bate vântul dintr'o vale.*

*Pe miriște clăi de-avalma
Iar la umbra unei clăi,
Tolăniți pe-un pâlc de iarbă,
Stau de taină doi flăcăi.*

Cavalerie belgiană de graniță, care ea a avut parte de cel dintâi foc în acest războiu germano-francez, intimpinând ea ca dintâi oștile germane ce le intrau în țară.

Pregătirea corturilor. Armatele nu ajung a fi toate adăpostite în case sau alte edificii, căci ele se îngrămădesc într'un sat, într'un oraș, de zece și 20 de ori atâtea câți locuitori are satul ori orașul, — și așa, scoțând de tot pe oameni din acele comune, — tot nu se găsește adăpost pentru potopul de soldați. De aceea ei își pregătesc *corturi* de câmp, sub care să se mai adăpostească de vremuri grele. — Chipul de aci ne arată soldații pregătindu-și corturile.

*Vântul — hoț fără păreche —
Fură-așa din când în când
Și mi-aduce la ureche
A lor taină — vrând-nevrând.*

*Și în timp ce eu din coasă
Culec o brazdă de trifoi,
Dela claua cu pricina
Zice unul din cei doi:*

*„...Și mi-e dragă, măi Căline,
Știi, așa, cum n'am cuvânt...
Când o văd sărac de mine,
Nu mai știu pe unde sânt.*

*Că-i frumoasă, fără seamăn
Și n'aș crede să dau greș,
De ți-aș spune, că-i mai mândră
Ca o floare de cireș.*

*Mijlocelul i se frânge
Strâns în bete... iar în sân
Două pierseci pârguite
Și miros de flori de fân.*

*Un sărut al ei, Căline,
E fierbinte... cum să spui,
Nici jărăticul din vatră
Mai cu foc eu cred că nu-i...*

*Și de-ai ști ce mult mi-e ciudă
Când în horă ea-i temeii,
Că pe când îi joc în dreapta,
Vreau să fiu și 'n stânga ei...*

*Mâne o să 'ncep peșitul,
Peșitoare-i maică-mea,
Mâne dar mi 'ncerc norocul
Și de-o ți să nu mi-o dea, —*

*Să mă bată sfânta cruce
Și să n'apuc pân' acasă,
Dacă n'oi jură-o 'n noaptea
Când va fi cuiva mireasă!*

V. MILITARU

Cetățeni și soldați. Un ospătar patriot din Viena, dând bere de cinste tuturor soldaților ce trec pe la el, — înainte de plecarea la războiu. Aceeaș dragoste le-a arătat-o soldaților și locuitorii din alte părți în Austria ca și pe la noi, tractându-i cu mâncări, beuturi, țigări și îngrijind de ai lor cei de-acasă.

Comandanții supremi ai celor două armate aliate, rusă și franceză: Țarul Nicolae la stânga și generalul francez Joffre, generalissimul armatei franceze de operațiuni.

O zi din viața Țarului.

— Cum își petrece timpul marele stăpânitor al tuturor Rușilor. —

Un mare ziar din Petersburg, ocupându-se de viața de toate zilele a țarului Nicolae, o descrie în modul următor:

Împăratul se scoală în timpuri normale, de obicei la ora 8 dimineața.

După facerea toaletei și luarea unei mici gustări, țarul intră în biroul său de lucru, fix la ora 9, unde citește ziarele rusești și streine, telegramele ambasadurilor din străinătate, cum și rapoartele diferiților miniștri și guvernatori.

Neavând secretar, suveranul ia note singur într'un mic caet de care nu se desparte niciodată și rezolvă hârtiile curente, punând rezoluțiuni cu mâna sa.

La ora 10 și $\frac{1}{2}$ împăratul face o

scurtă plimbare în parcul palatului însoțit întotdeauna de câțelul său favorit, în compania căruia se află toată ziua.

La ora 11 revine din nou în birou, începând primirea miniștrilor și inaltilor demnitari din stat.

Împăratul primește în mod cât se poate de cordial pe sfetnicii săi, ale căror rapoarte și păreri în chestiunile la ordinea zilei, le ascultă fără să întrerupă câtuș de puțin.

Semnează apoi decretul prezentat, după care la ora 1 intră în sala de masă.

La masa de prânz, care nu ține în nici un caz mai mult de o oră și la care ia parte întreaga familie imperială, țarul invită de obicei pe comandantul suprem al gărzii palatului, cum și pe unii din ofițerii acestei gărzi.

După masă, adecă cu începere de la ora 2, țarul primește în biroul său de lucru pe marii duci și comandanți superiori ai armatei.

Rapoartele acestora țarul le citește singur, rezolvându-le imediat pe cele de mică importanță și care nu necesită un studiu mai aprofundat.

După terminare, la ora 4, împă-

Vedere din armata sârbească: Sârbia și-a chemat sub arme și gloatele clasa a 2-a. Chipul de aci ne arată o trupă de astfel de gloate. Sunt oamenii în hainele lor de-acasă, doar de-au căpătat pușcă și gloanțe.

Vederi din armata rusească: Sus: defilarea unei sotnii, companii, de cazaci, jos: delilarea unui batalion de infanterie rus.

ratul face o nouă plimbare în parc de astădată însoțit și de țarevici, în compania căruia se simte foarte fericit.

În timpul acestei plimbări, țarul pare mai vesel și comunicativ ca de obicei, luând parte câteodată la jocurile zglobii ale țareviciului, ale cărui capricii le îndeplinește cu multă bunăvoință și fără a obiecta nimic.

La ora 5 împăratul ia ceaiul, înconjurat de toată familia sa, în mijlocul căreia se simte nespuse de fericit.

În timpul ceaiului țarul discută și politică, comunicând împărătesei conținutul rapoartelor mai importante primite în cursul zilei.

La ora 6 reîntră iarăși în cabinet primind miniștri și înalți demnitari, până la ora 8, când încetează orice activitate biurocratică la palat.

Masa de sără țarul o ia de asemenea în cercul familiei sale, după

care se retrage în salon, unde discută literatură și face muzică cu marile ducese.

Înainte de a se culcă, citește de obicei cărți noi apărute, de autori bine cunoscuți ruși și streini.

RÂNDURI MĂRUNȚE

Ziariștii pe câmpul de războiu. — În războaiele nouă, nici ziariștilor nu le mai e dată libertatea de a privi războiul și a scrie... *adevărul* despre ce au văzut cu ochii. Că adesea prin asta descopăr dușmanului lucruri ce pot fi spre răul armatei proprii. De aceea azi și ziariștii sunt ținuți sub supravegherea unei comisii speciale militare pentru cenzurarea știrilor ce trimit ziarelor lor. Chipul de pe pag. întâie a revistei noastre de azi, ne arată grupa de ziariști vienezi, puși sub supravegherea colonelului *von Hoen*

și a mai multor ofițeri, plecând dela gara din Viena spre câmpul luptelor.

*

Rugăm pe toți abonații noștri, a căror abonament a expirat, să binevoiască a se îngriji de reînnoirea abonamentului, ca expedarea revistei la a adresa dâșilor să nu înceteze. Asemenea sunt rugați și restanșierii, ca să-și achite restanșele fără amânare, căci altfel li se sistează trimiterea pe mai departe a revistei și se iau măsuri împreunate cu spese pentru incassarea pretenziunilor noastre!

*

Cu numărul de față începând „Cosinzeana” va aduce în fiecare săptămână zeci de chipuri, cari de cari mai interesante, din războiu: *Vederi* din armatele încăerate, de-a comandantilor lor, de-a trupelor, de-a luptelor.

În numărul de azi deja dă câte un chip două din armata noastră, din cea germană, rusească, franceză, engleză, belgiană și sârbească. Vom urmă a a-

Armata engleză: Lordul Kitchener, fostul vicerege al Indiilor, — numit acum, din privilegiul războiului ministru de războiu al Angliei. El e care a dus la încheiere războiul contra Burilor, care până a nu primi el comanda supremă pe acel câmp de luptă, mergea prost pentru Englezi.

duce încă multe și interesante chipuri.

Cei ce ar dori a le avea, să aboneze „Cosinzeana”. Prețul pe 3 luni 3 cor., pe 2 luni 2 cor., pe 6 luni 6 coroane.

E prea scump divorțul. Din Newyork se vestește: luriștii americani au avut un mare sfat în care s'au desbătut unele legi americane, cari vor fi schimbate încurând. Mai multă bătae de cap le-a dat învățăților legea de căsătorii și legea de divorț. După lungi discuții în privința aceasta, a răzbit părerea acelorora, cari au propus că: în Statele Unite din întreagă America-de-Nord să fie una și aceeași lege de căsătorii, pentrucă numai așa s'ar putea înlătură multele pro ese de divorț, cari toate dovedesc, că în America se leagă căsătoriile prea ușuratic. S'a arătat ce păgubitoare sunt pentru vicața socială divorțurile și s'a dovedit, că nicăiri nu mai sunt atâtea femei despărțite și copii pribegi părăsiți de părinți, ca în Statele Unite ale Americii-de-Nord. Tot mai mult s'a întărit convingerea Americanilor, că nu divorțul trebuie făcut anevoios, ori chiar imposibil, prin lege, — ci legea căsătoriei trebuie puțin îngreunată.

Tinerii cadeți, chemați la proba tăriei lor sufletești: Sunt tineri absolvenți ai școalei de cadeți din Timișoara, cari la 1 August au fost înaintați loctiitori de ofițeri și — trimiși la trupe și cu trupele, pe câmpul de războiu. Sunt tot băieți tineri de 19—20 ani. Nainte de a se risipi printre trupe, s'au fotografiat cu ofițerii lor instructori între ei.

Turnul Eiffel din Paris, pus în slujba războiului: În acest turn uriaș e instalată azi o stațiune de radiotelegrafie, pentru trimiterea de avize din capitală pe câmpul de războiu și primirea de știri și cereri de pe acel câmp, — provăzut cu stațiuni telegrafice fără sârmă.

Interesant a vorbit despre căsătorie și divorț: Dr. Ana Howard Show, prezidenta ligei femeilor americane.

Primejdia ce ne amenință pe urma divorțurilor și a căsătoriilor nefericite — a zis prezidenta sufragetă — nu poate fi înlăturată de dieta centrală altcum, decât prin reforme radicale. Legile actuale de divorț, cari în fiecare stat sunt altcum, nu sunt bune. Până când oamenii avuți se pot despărți când lor le place, cei săraci numai cu mari greutate pot ajunge la o sentință favorabilă în procesele de divorț, da, pentru că în toate statele e din cale afară scump divorțul, e împreunat cu prea multe cheltueli. Legile de căsătorie în valoare, le-au făcut bărbații singuri, fără noi femeile, dar până când nu vor lua parte și femeile la aducerea ori schimbarea acestor legi, lege de căsătorie cuminte, care să mulțumească și pe femei, nu vor putea să aducă niciodată. Mai întâi

legarea căsătoriilor trebuie îngreunată. Dacă nu s'ar legă căsătoriile așa de ușor, ca azi, ar fi mai puține femeile nefericite și procesele de divorț. Soții cari nu trăesc împreună, și totuș nu se pot despărți, sunt o rușine a societății omenești. Divorțul trebuie îneznit și iestinit, căci numai în felul acesta s'ar putea sană răul. Ar fi apoi de dorit, ca între divorț și noua căsătorie să fie cel puțin un an, prescris de lege. Din partea mea nu țin de om cinstit pe acela, care azi se desparte și mâne iar se cunună.

Scrisori dela Redacție MANUSCRISELE NU SE RETRIMIT.

I. M. „Un incendiu“ nu are nici macăr calitate stilistică, ca să se poată publică.

N. O. Atât „Eroul“, cât și „Serenada“ sunt încercări slăbuțe, cari nu fac pentru noi.

Armata franceză: Pregătirea trupelor africane, pentru a fi aduse se iee și ele parte la războiul „țării-mame“, în Europa. Ofițeri francezi le trec în revistă și le arată scopul înarmării. Ziarele spun, că deja astfel de trupe au fost debarcate în Franța și vor fi trimise pe câmpul de luptă.

O ÎNMORMÂNTARE

ION DRAGOSLAV

Dacă le-ai spune copilașilor de pe ulița mea, că prin orașul nostru are să treacă regele, nu s'ar mișcă, nu s'ar sinchisi să-l vadă, cum le-a fost să vadă înmormântarea cioroiului, pe care îl adusesese într'o zi nepoțelele mele Ileanuța și Tulo, nu știu de unde.

Pentru că trebuie să spun, că numai pe ulița mea, din izvorul Maicii-Domnului, avem dela șase case nu mai puțin, ca douăzeci de prunci între 12 și un an de mari, începând dela unu cât un degetar, și până la Antihârțul vrednic de toate drăciile copilărești.

Și asta să nu vă pară de șagă, să credeți, că în cele șase case șed zece sau doisprezece gospodari, de au atâția copii, ci numai șase șed întocmai, cu nevestele lor, și asta știți vine numai cât ți-ai aruncă ochii, că de toți, cu cei mai răsăriți, sunt la treizeci și mai bine. Dar de, acuma pe cei cu tuleie pe ei și cu o leacă de docsă la cap, să nu-i punem, ci pe ăștia, cari de dimineața până când somnul își întinde aripele lui peste lumea trudită de griji, îți fac capul prăvălie de iarmaroc, prin strigătele, țipetele și plânsetele lor. Barem pe mine m'a bătut fericea, sunt tocmai bine: la mine sunt trei fete, la stânga, în *vila lui Arghirescu*, sunt trei de toată bunătatea, la dreapta sunt patru. Apoi pela astea trei case când încep țipetele, ține-mă Doamne, pas, de ți-e somn, să mai dai ochii în gene.

Fete sunt mai multe, dar băeți puțini. Între ăștia putem numi pe vestitul Turtă, un drăguț de băiat, cât un butoiaș, cu ochii mari albaștri, ca de matușor și vrednic de tot plânsul, când începe nu-ți mai trebuie muzica dela panoramă. Apoi la mine sunt două po-doabe vestite: Tuloieș, o fetiță de șase ani și una Ileanuța, care de bine ce a învățat, a mai rămas să ție ușa clasei a II-a, să nu fugă. Și așa cu Turta și cu Borzacu, sora lui Turta și cu Viorica și apoi mai e un degetar bălan și fofolit la mers ca o rățușcă, căruia îi zice Chiticu, din când în când au de lucru mai mult să se bată, decât de joacă. Totuș când a fost vorba de înmormântarea cioarei, au sărit cu mic cu mare și au picurat prinosul lor de lacrimi pe mormântul bietului „cuc țigănesc“, care își găsisse domiciliul tocmai la noi, adus, cum am spus, de fetele Ileanuța și Tuloieș.

Și o nimerise bine.

Un băietan din vecini, aprod la tribunal, aude într'o zi, pe când mătură prin cancelarii, cârâituri în sobă, băgă mâna și ceva îl prinde de deget, se uită bine, un cioroi, un pui. Cioarele își făcuse culcuș și cuib în coșurile clădirii și cum se nimerise, un pui căzuse tocmai în sobă, aveă acum aripi, gătit bine cu pene, dar încă prostuș. Tocmai atunci un nepoțel, ca de 5—6 ani, al lui unu Alexandru dela Banca Națională, veni acolo și văzând cioroiul îl ceru cu toate stă-

ruințele și astfel îl căpătă. El îl aduse acasă, unde căzu pe mâna altor frați mai mici.

Apoi bietul cioroi ce a pățit, de-ar fi fost poet și scriitor, ar fi lăsat un roman sau o plângere, cum numai rar se poate ceti.

Apoi Alexandru, cel mai mare băiat și care îl adusesse, crezând că cine știe ce odor a dobândit, îl aduse spre fală și pe ulița noastră, dar având și el gust de joacă, îl lăsă în gazdă la un verișor a lui, Costică, dela a cincina casă dela noi, unde și dormi cioroiul o noapte, deoarece Alexandru luându-se cu joaca și trebuind să meargă acasă, a uitat de dânsul.

Tatăl lui Costică, om gospodar, cu pui, găini, porci, aveă cui da mămăliga, și astfel văzând că Alexandru și a doua zi întârzie să-și ieie cioroiul, porunci lui Costică să-i facă vânt unde a ști. Noroc că Buftu, un alt drac de alături de el, văzându-l cu cioroiul în mână, îl și ceru, totuș Costică nu voi să-l deie degeaba ci măcar să plătească cioroiul mămăliga și dormitul din cele două zile, și îi ceru să-i deie ceva pe el. Buftu fu silit să fure niște cireșe din un copac din o grădină străină, de peste drum de ei, și să cumpere bunătatea de pasăre.

Ei, dar cioroiul cerea mâncare: „câr! câr!“ Și apoi își lăsă urmele în toate părțile, iar Buftu nepridind cu mâncarea, deoarece partea pe care trebuia s'o mănânce el o dădea cioroiului și văzând că îl plictisește mereu: „câr! câr!“, îl luă de un picior și îl asvârli în grădina de unde furase cireșele, în buruiene.

Nepoțica mea, Ileanuța, văzând fapta Buftului, își făcu milă de bietul cioroi și, tuști, peste gard și aduse pasărea acasă, leșinată de foame, ciufulită, udă, cum căzuse în ierburile plouate, și o înfié ca pe un copil al ei: îi dădu de mâncare, ba noaptea și culcă cu dânsa pe cuptor.

Se vede că și ființele astea știu ce e binele, simt ce e dragostea, că în două trei zile ajunse de par'că eră un prietin al casei de când lumea, iar fetele Ileanuța și Tulo, par'că aveau o avere; o îngrijeau, îi dădeau să mănânce din mâni, apă, iar cioroiul incetul cu incetul se trezi, își veni în fire, ba când îi eră foame strigă: câr! câr! și bătea din aripi.

Asta a durat vreo săptămână. Acum pasărea se îmblânzise deabinelea, par'că casa eră proprietatea ei, par'că oamenii slugile ei, se preumblă prin grădină, umblă după mătușa mea, care când pliveă, când prășă, iar când îi eră paserii foame o trăgea de fustă și strigă: „câr! câr!“ și bătea din aripi, cerând mâncare. Mai mult, începă să se deie și la jocuri cu Tucunțache, un cățeluș al nostru, care e alb ca și o rochie de bal, cu coada scurtă și cu o pată la șoldul stâng de dinapoi și cu urechile negre și cu o pată pe cap, de par'că aveă o perucă neagră, cu cărare la mijloc și tăiată în colțuri pe frunte.

Însuș ăst Tucunțache are o poveste, dăruit unui neam al meu dela un profesor dela gimnaziu, el îl dădu

unei vecine ale mele, de un an măritată și care ședea în o stradă dela marginea de răsărit a târgului, ce-i zicea Broscărie. Cățelul fiind mic, luat dela sânul mamei lui, vecinic scheună, de nu puteau bieții oameni a se hodini, ceea ce-i făcu la trei zile să cheme pe ruda ceea, să-i deie găvruța. El însă îl aduse la noi. Bucuria fetelor. Eră cât o mănuse numai, iar când voia să se scarpine, cădea pe spate. Și a crescut, culcându-se cu fetele în pat, până s'a făcut mare. Acum doarme la picioarele mătușei, de o bucește de pureci. Și e un sprețalnic, toată ziua să joacă, când cu pisicu Vasilache, când cu tovarășul lui, Azor, un alt cățelandru, cu dinții rânjiți de par'că râde și flocos și cu pete albe și caramizii pe el.

Iar cum aduseră fetele cioroiul, se jucă acum și cu el. Și doar nu se da îndrăcita de pasere în laturi, și ea să sborșcă, întindea aripele și corăind se arunca cu ciocul la cățeluș. Dar într'o zi Tucunțache îl prinse în gură și fugi cu el toată grădina, de-abia fetele i-a scos pasărea din gură.

Însă într'o zi, se descoperi că nu-i cioroi, căci culcându-se pe cuptor, și fetele ducându-se le el, dară de un oușor vânat și cu pete. De atunci aflară că-i cioară și nu-i mai ziceau „cioroiu“, ci „cioară“.

Acum, pasărea, când se vedeă că e așa de bine îngrijită, nu-i mai eră grija de nimic și nici frică, ba începă a eși prin drum, după copiii ce se jucau, ba și pe la case unde căpătă mănecare și iar venea înapoi.

Însă Turtă, băețelul din vecini și fratele Borzacului și al Vioricăi și a Chiticului, nu prea privea cu ochi buni venirea cioarei pe la dânșii și se temeă nu cumva tătică-său și mămică-sa să prindă prea multă dragoste de cioară și să o înfizeze și astfel să-i deie din mănecarea lui și să rămână el flămând. Și într'o zi, cioara eșind din curte, o luă iarăș pe la case și intră tocmai la Turtă în ogradă.

Turtă, în sufletul căruia răzbunarea clocea, luă un băț, și poc, peste picioarele cioarei și-i frânse un picior, apoi prinzând-o, luă un băț și punând-o pe podețul dintre bucătăria de vară și casa de locuit, îi dădu peste cap, până îl turti.

— Tiu, vai, — sări Borzacu și Viorica la Ilenuța, care se jucă în drum: „Ilenuța, hai, că Turtă ți-a omorît cioara“.

— Hăul Văi! — sar fetele Tuloieș și Ilenuța, — unde-i?

— La noi, — răspuneră Viorica și Borzacu.

Însă Turtă, auzind că vin fetele, puse cioara pe pat în bucătărie, și-i zise:

„Hai acuma, te-am bătut, du-te acasă cioară și să nu mai vii la noi.“

Fetele, însă, acum umpluseră bucătăria și cu chiote și întrebară: „Unde-i cioara?“

Iar Turtă, văzând că pasărea nu se mai ridică, pricepă că a făcut ceva grozav și începă și el a plânge cu părere de rău.

O suci, Ilenuța, o învărti, piciorul rupt, capul zdrobit, ochii închiși, îi deschise un ochiu, al cărui lumină verde încremenise sub pleoape, îi mai cântări corpul încă cald, și văzând că nu face nici o mișcare, că ochiul se închide fără vieață, izbucni în un chiot: „Hă-hăă! Ne-o omorît cioara! Ne-o omorît cioara!“ Și țipând, urmată de Tuloii, care și ea începă să plângă și droaia de copii, de par'că mergeau la poliție, și însoțită de țipetele desnădăjduite a lui Turtă, o aduse acasă: „Mamă! Mamă!“

— Ce-i! Ce-i! — săriră toți ai casei.

— Ne-o omorît cioara! Ne-o omorît cioara! Uite-o-a-i!

Iar Tuloii vorbi:

— Turtă cela a dracului, i-a dat cu bățul și a omorît-o!

Vă spun, că dacă se făcea o comedie cine știe cât de păgubitoare în lume, nu eră atâta zarvă, ca pentru cioara asta.

Totuș Ilenuța nu eră tocmai încredințată, că cioara a murit și o puse în șură pe o saltea de pe o ladă, nădăjduind, că are să învie. Și așa a stat trei zile pasărea, în care vreme a fost vecinic cercetată, dacă nu s'a ridicat, dacă nu mișcă măcar. Însuș Tuloii, i-a pus mănecare la nas, fărâmituri de pâne, cu nădejdea că a găsi-o poate mănecând, sau a găsi fărâmiturile mănecate.

A treia zi, însă, potrivit obiceiului îngropăciunii, Ilenuța hotărî să îngroape cioara, cu toată pompa cuvenită unei cioare și pasăre iubită. Așadar, hotărî să cheme și pe vecinele ei la înmormântarea aceea.

Un lucru am uitat să spun, că Turtă, în fiecare zi, întrebă că dacă a înviat cioara, și de câte ori i se spuneă că nu, pe fața lui se cetea o mare părere de rău, de cele făptuite.

Acum, la înmormântare ținu și el să vie, și așa, pe o zi cu soare, Viorica cu Chiticu în brațe, cu Borzacu, cu Buftu, Florica, sora cea mai mică a Buftului, cu Olguța și Ion, surorile lui Costică lui Ion Lamașanu, acela care a dat cioara lui Buftu, umplură ograda noastră. Toate erau gata, numai prapurile și pomenile lipseau. Să le fi murit un neam și nu eră atâta lume la îngropăciune. Ilenuța luă un hârleț, și punând cioara pe el, o petrecură cu toții până la vecinica odihnă, sub părul din fundul grădinii.

Toți păstrau o tăcere duioasă, numai Turtă își ștergea vecinic lacrimile de căință. Și, odată, ajunși sub copac, Ilenuța săpă groapa, iar copiii, sub șefia Buftului, îi cântară un „Doamne miluește“ și o „Vecinică pomenire“ și aruncară peste corpul neînsuflețit al cioarei, țărână, șoptind toți într'un oftat: „Dumnezeu s'o ierte!“ Apoi s'au înturnat acasă.

Praznic nu au făcut, dar Ilenuța a zis, că îndată ce s'or coace vișinele în grădină, are să-i facă pomenire, iar cum vișine nu s'au prea făcut, a rămas până la toamnă, când s'or coace poamele și merele și perele.

De atunci au trecut vreo două zile, și nemângăc-

rea din sufletul Ilenuței și a lui Tuloși nu s'a șters, și mereu pomeneau de talentele cioarei, luat la început drept de cioroi, ba, li se părea că poate o fi înviat în groapă și s'au și dus de au desgropat-o înapoi, însă au rămas tot nemângăiate. Și, atunci, lipsite de orice nădejde, au îngropat-o înapoi.

Și poate ar fi jelit și azi, dar, Dumnezeuul copiilor, nu-i lasă nemângăiați, că știe că mahnirea lor nu e prefăcută, când, iată că la o zi după desgropare, Jenică, decanul copiilor, un băiat ca de 12 ani, acum trecut în clasa a IV-a primară, și răsări: „Fă Ilenuță, am eu o cioară, dar al meu e cioroiu și nu cioară.“

— Unde-i? — întreabă Ilenuța.

— Acasă, hai să ți-o arăt, dar nu ți-o dau fără zece bani.

— Hai, că merg, — răspunse Ilenuța și se duse și dădu de un cioroi cenușiu, cu ochii verzi, care strigă și acela: „câr! câr!“ ca și cioara ei.

Fuga acasă: „Mamă, am găsit un alt cioroi, tot ca și cioara mea întocmai. Dă-mi zece bani.“

— Aș, — zise Tuloș, — Jenică a desgropat cioara ta și a înviat-o.

Asta i-a dat cu foc Ilenuței, care luând hârlețul o și desgropă a doua oară pe biata cioară, și numai când o văzu cum o lăsase, zise lui Tuloș: „Ce spui, că eu am găsit-o acolo.“ Și luând dela mama ei zece bani, îi dădu lui Jenică.

Totuș rămase cu bănuiala, dacă nu Jenică a înviat cioara ei și a pus alta moartă, că sămănă cioroiul cu cioara, de par'că erau aceeași pasere, și îl întrebă pe Jenică: „De unde o ai?“

— O am, — răspunse Jenică, — dela Alexandru lui Bordian dela Banca Națională. Că acolo sunt cioare multe, care au cuiburile în hogoag, și eu i-am dat lui Alexandru o jucărie, care făcea douăzeci de bani, dar eu ți-l dau ție numai cu zece, să nu rămân în pagubă.

Și așa s'a făcut pace și mulțumire. Azi cioroiul, ca și cioara, se simțea ca la el acasă, cerea mâncare „câr! câr!“ și bătea din aripi, deschizând ciocul, umblă prin grădină după mătușa și se jucă și el cu Tucunțache, iar de o chemă, era mai ascultătoare decât cânele ori pisica, venea repede, repede, cu ciocul deschis și cărâind, crezând că îl chemă la mâncare.

Acum, în una din zile, o rudă îmi dădu o puicuță, și ca să nu-i fie urât, am dat pe cioroi să doarmă cu dansa în găinărie. Ce a făcut, cum a dres, că cioroiul, deși ușa era închisă, a eșit nu știu pe unde, dar plin de var, căzuse într'o cadă cu var. Și cum era o vană cu apă de ploaie, tuști în apă și s'a leopăit până s'a spălat și a eșit ud ciufulit și s'a pus să se ciugulească și să se usuce la soare.

Fetele au făcut mare haz de asta, iar pentru Ilenuța, cioroiul el trecea cel mai deștept cioroi din lume. Mai mult se bucură că nu se ducea, ca cioara dinainte, prin vecini. Totuș din când în când își aducea aminte și de cioara ei și zicea: „Săraca cioară, cum umblă

după mătușa prin grădină și se jucă cu Tucunțache, Dumnezeu să-i ierte păcatele.“

Însă să vede că așa i-a fost scris pe lume și cioroiului ăstuia.

Mătușa mea punând niște curechi în grădină, avea nevoie vecinic de apă, ca să-l ude, și pentru asta a săpat o groapă. Ploile, venind din mila lui Dumnezeu, au umplut groapa. Acum, cioroiul umblând într'o zi călduroasă prin grădină, se vede că i-a fost cald și a sărit în groapă să se scalde, crezând că apa e mică ca în vană. Fetele se jucau în drum. El s'a leopăit, cât s'a fi leopăit, dar având aripi scurte, apa fiind adâncă, s'a înecat...

CAMELEONUL

AL. CAZABAN

Zamfirache era un nemulțumit, un răzvrătit. Nu l-a auzit nimeni, să laude vreodată pe cineva. Pentru el politicianii noștri — fără deosebire — erau o ceată de exploatare nemernici cari n'au altă țintă decât să se îmbogățească din gheșefturi. Naționaliștii: niște panglicari nerușinați și șarlatani fără de păreche. Dinastia: o primejdie... Când află de vreun atentat împotriva unui monarch, se înveselea ca și când ar fi primit un mandat postal cu care și-ar fi putut plăti număratoarele lui datorii. Armata: o veșnică protestare împotriva civilizației. N'avea nici un prietin printre militari. Nu se sfiă să-i înfrunte prin localuri publice, cu vorbe batjocoritoare. Cum se credeă înzestrat cu însușiri mari, așteptă ca „țara“ să-i fie recunoscătoare. Dar recunoștința întârziind, îl făcea s'arunce în spinarea țării toată răspunderea pentru mizeria și neajunsurile în care el se zbătea. Pe cei cari ajungeau să se căpătuiască, fie prin muncă sau alte mijloace, nu voiă să-i mai vadă, chiar de i-ar fi fost vreodată prietini. Îi socotea ca pe niște oameni fără demnitate. Din lachei și sclavi, nu-i mai scotea, și se scutura cu scârbă numai la pomenirea numelui lor. „Să știu că n'am ce mânca — se lăudă el — și tot nu mi-aș călca pe mândria mea, punându-mă sub ordinele altuia, — fie el cât de puternic ar fi!“

De multe ori, spunea că are de gând să se imbarcheze pe un vapor strein și să părăsească țara, pentru totdeauna. Asta o spunea ca un fel de amenințare împotriva celor cari nebăgându-l acum în seamă, vor suferi atunci, când vor vedea cât a pierdut „țara“ în urma plecării lui. Dar atunci, va fi prea târziu. Altădată, se gândea să se amestece între țărani și să-i atâte împotriva stăpânirii. Și parcă se și vedea în fruntea cetelor răzvrătite, dând foc orașelor, și 'n urmă să fie proclamat ca președinte al unei noi republice.

Bine înțeles că a doua zi dimineața, toate planurile astea se evaporau în fața grijei unui dejun. Atunci,

își amintea că trebuie să fie mai puțin dârz, și că nu eră coborâre să te rogi de un prietin — oricât ar fi fost de idiot — să-ți împrumute până la sosirea mandatului, o piesă de doi lei. Mai în totdeauna, când găseă banii trebuitori pentru un dejun, devenea mai iertător față de apucăturile semenilor săi, și dacă mai ales se găseă cineva să-i plătească un dejun mai copios, se imblânzea cu totul: nu se mai gândea să părăsească țara, pe bordul unui vapor strein, și nu mai găseă trebuit să răzvrătească țărani împotriva stăpânirii. Să gândeă să se pue pe muncă chiar de a doua zi, și să scrie o carte de seamă, care să-l așeze deodată în fruntea bărbaților nostri iluștri.

Dar cum se apropiă sara, și cum se gândea, că se puteă întâmplă să se culce cu o cafea neagră în stomac, iarăș îl prindeau gânduri de răzvrătire și iarăș se vedeă pe bordul unui vapor strein, amenințând cu pumnul, țara care nu l-a prețuit.

Într'o zi, o rudă de-a lui Zamfirache, un elector dintre acei cari asudă în timpul alegerilor, îl întrebă:

— De ce nu vrei să primești o slujbă? Ce tot umbli cu mofturi de independență. Hai cu mine la ministru... Pe mine nu mă refuză... Fii sigur, că nu-ți va da o slujbă care să te coboare.

— Merg! răspuse Zamfirache cu atâta hotărâre, încât ruda lui se miră cât de repede răzvrătitul și-a schimbat ideile...

Cum Zamfirache eră rotund la față ca un pepene... roz, și cum în ochi aveă priviri de femeie alintată, plăcū îndată ministrului... li dădū o slujbă de secretar de mână treia, așa ca să-l poată ținea într'un birou nu departe de ușa ministerială. Primi leafa pe două luni înainte, și se duse deadreptul la croitor, căci ministrul îi zise zimbînd: „Îmi place să am în jurul meu numai băeți curăței“.

În ziua aceea, Zamfirache s'a încredințat că printre politicianii noștri sunt unii în fața cărora trebuie să te închini ca în fața unei icoane. Și a doua zi când l-a văzut pe ministru, s'a și închinat până la pământ.

Acolo, lângă ușa ministrului, Zamfirache avū prilejul să facă cunoștința unui mare număr de politiciani, de toată mână, de tot soiul. Acu, și-a dat seama cum s'a înșelat socotindu-i cum i-a socotit. „Ce oameni de treabă! Ce bine crescuți și cât de inteligenți!.. Se cunoaște, că vorbești cu niște oameni, cari sunt meniți să conducă destinele țării!“

Cu cât treceau zilele, cu atât Zamfirache se convingea, că ministrul său e un om fără păreche, de o cinste fără cusur și că e cel mai bărbat de stat, pe care l'a putut aveă vreodată o țară. Toate succesele ministrului său i se revărsau în suflet ca un balsam binefăcător. Când îi vedeă în gazete fotografia, se uita cu nesățiu la ea, și-i veneă chiar s'o sărute... Dacă în discursurile lui tipărite, se strecură vreo greșeală de tipar, sau întâlnea vreo suprimare în text, se făcea foc și eră în stare să se ducă la redacția ziarului și să-i

ceară socoteală. Odată, un prietin de al lui, a făcut o glumă pe socoteala ministrului binefăcător. Zamfirache nu i-a răspuns nimic, dar din ziua aceea a rupt cu el orice legătură de prietinie, măcar că de multe ori s'a înfruptat din masa prietinelui.

Zamfirache nu știă cum să poată dovedi stăpânului său că e supus lui cu trup și suflet. Și uneori, când stă fără treabă cu coatele pe birou, se gândea cât de fericit ar fi fost să-și scape stăpânul dintr'o primejdie, să desarmeze mână care s'ar fi încercat să răpue vieața ministrului.

Și ministrul a simțit, că Zamfirache îi eră credincios servitor. Într'o zi își chemă secretarul în cabinet și uitându-se drept în ochii lui, îl întrebă:

— Zamfirache, vrei să-mi fii cu totul devotat?

Privirea lui Zamfirache se prefăcū în privire de căne credincios.

— Da, domnule ministru!.. Dați-mi porunca să mă arunc în foc... și sunt gata!..

Ministrul îl bătū pe umăr, zicând:

— Nu-ți cer atâta. E un sacrificiu mai mic. Aș vrea să știu ce se petrece în minister!.. Ce fel de opinie au funcționarii din minister... Înțelegi... ce-ți cer?

— Da, domnule ministru, înțeleg!.. Cum să nu înțeleg! răspuse Zamfirache, cu o strălucire șireată în ochi, de adevărat diplomat.

DUPĂ DREPTATE

V. DEMETRIUS

— Nu mai pricep nimic! — se plângeă Miltiade brutarul, lui Marcorian, armeanul bogasier, vecinul și prietinelui.

— A ajuns de răs, e halima! Poți mai ușor să câștigi un proces la tribunal, la Curte, decât la judecătoria de pace.

Mâhnit și visător, Miltiade, vântură dintr'o mână într'alta, ca la șasezeci de piese mari de câte cinci lei. Zuruitul banilor de argint îi îngână plăcut supărarea, ferindu-l s'o scormonească în toată adâncimea ei.

— Aveam pe cel mai bun avocat, pe Stoenescu, unul care câștigă toate procesele! Ce s'a năcăjit și el. Cu cartea în mână i-a dovedit judecătorului, că legea spune așa: „Stăpânul trebuie crezut pe cuvânt.“ Nu. Judecătorul i-a dat dreptate lucrătorului meu, — care va să zică! Pe el l-a crezut pe cuvânt, — mai mare ocară.

— Înțeleg eu ce-a fost, — zise Marcorian, voind să afle altă parte a afacerii. — Lucrătorul eră bun, voiă să plece dela dumneata și-și cerea simbria lui.

Ca să nu-ți pară rău după el, ai vrut să-l ai în mână. Sărăciile astea! Le dai de lucru o săptămână, două și când le vine bine, hai se duc la plimbare! Cât aveai să-i dai?

— Două sute de lei, dragă. Și acum are să mă coste aproape trei. Toate cheltuelile de judecată le plătesc eu și avocatul e scump!.. Unde mai pui paguba mea la pâne?

„Alt lucrător mai bun ca el, nu se află în tot Panciu. Lucrătorul bun trebuie să știe rostul cuptorului meu, să știe când e pânea dospită îndeajuns. Auzi judecată! Nu mai sunt stăpân pe oamenii mei, pe munca lor, în casa mea.“

După un răstimp negustorul păgubit începui iar:

— Marcorian dragă, mai am ceva pe suflet. Polițaiul perde mereu la maca, trece drumul de visavi pela club și îmi cere o sută, îmi cere două. Nu i-am dat nu-i dau. Ce socoteală e asta? Am vorbit odată frumos, ca doi oameni cinstiți, să-i dau o sută de lei pe lună. Tot atâta îi dă și celalalt brutar din Panciu, Stoian. Așa e regula, — nu numai aci la noi, și în târgul Ocni, la Moinești, cred că și la Mizil... Mie, în șase luni mi-a luat opt sute de lei! E dreptate? Pentru ce? Dacă iau două sute de grame dela o pâne, să nu câștig nimic? Să se bucure numai comisarul de tot dreptul meu?

Miltiade trase cutia teșghelei și scoase un maldar de citații judecătorești.

— Poftim, ce mă așteaptă! Tot la judecătorie! Judecătorul asta, cum are el năcaz pe mine, are să mă condamne, — să mă desnegustorească.

Pătruns de supărarea vecinului său, Marcorian oftă adânc, gândindu-se cât de plecați trebuie să fie bieții negustori tuturor oamenilor stăpânirii. Dădu din cap o bună ziua îndoelnică și plecă abătut.

Peste două săptămâni, brutarul eșia din judecătorie ca dintr'o lume a minunilor. Armeanul sta înaintea bogasierii lui, fumând visător, par'că... îl aștepta.

— Vecine dragă, — începui Miltiade, — viu dela proces. Nu mai pricep nimic! Mă clupesc, mă mușc, ca să mă trezesc din vis, ca să nu visez cumva. Când a venit rândul avocatului meu, ca să mă apere împotriva contravențiilor polițaiului, nebunul acela de judecător l-a oprit supărat, și a spus: „Judecata respinge contravențiile în număr de șapte, ca nefundate.“ Adecă nu vrea să țină seamă de ele. E nebun, zău! Mi-a venit să-i sărut mâna! Mai întâi n'am înțeles. Are să-și strice prietinia cu polițaiul, care poate să-l și mute de aici. Polițaiul e una cu primarul, e nepotul prefectului, trage nădejde să se aleagă deputat.

După un moment de răsgândire, Miltiade crezu că înțelege.

— Nu merge așa, pe degeaba. Ce zici vecine? Cred mai curând că judecătorul are mare nevoie de

parale! Are leafă mică și-l pismuește pe polițai, care-și face șapte lefuri de-ale lui.

„O sută de lei? Ce zici? E puțin? Nu-l cum-păr. Ar trebui să mă coste mai mult. N'am. Vreau numai să-l mulțumesc cu o hârtioară de o sută, ca să știe că sunt om, nu fleac, și cunosc la omenie. Și o să mai am eu nevoie de el... Și o să-i mai dau...“

A doua zi, Miltiade eră în sala judecătorei, printre zecile de împricinați.

— Ascultă George, șopti el aprodului, să treci pe la brutăria mea, ca să-ți dau o jimblă frumoasă.

— Vrei să vorbești cu dl judecător? E singur, — ajutorul a mai cerut o lună de concediu. Acela-i neam de boer mare.

— E singur? Nu e nici grefierul?

— Nu e, dle Miltiade.

Brutarul vâră capul ca un șarpe, intră întreg în sala de chibzuire.

Judecătorul eră singur, cu fruntea plecată adânc pe un dosar. Ușa nu făcuse nici un zgomot. Miltiade scoase binișor o hârtie de o sută, o cocoloși într'un pumn, dar așa ca să se poată zări un colțișor albastru. Făcui trei pași, podeaua de scânduri scârțâi, și judecătorul ridică ochii de pe scripte. Nedumerit privea ca în gol, pe nasul, pe bărbia brutarului. Grecul zâmbi încurcat, așteptând să fie recunoscut și să fie întrebat.

— Ce veste? — întreabă magistratul.

— Vă sunt foarte îndatorat. Ieri la procesul meu... Eu sunt un om prost, fără carte, dar cunosc la omenie... Când cineva îmi face un bine...

Judecătorul, pe când brutarul se opinteă să bălgulască, îl recunoscuse, se limpezise, privise omul, văzuse colțișorul albastru și înțelesese.

Trântind deodată cu amândouă picioarele în podele și cu palmele late pe masă, omul legilor se ridică de pe scaun, drept ca un drug.

— leși afară, mizerabile! Aprod! să-l dai în brânci.

Ca o șopârlă s'a strecurat Miltiade printre multa și împestrită lume din sala de așteptare a judecătorei de pace.

Când a ajuns în fața brutăriei lui, nu i-a mai venit să între. Noroc că bogasierul eră la un pas de el, gata să-l asculte.

— Dragă vecine! dragă Marcorian! Te chiamă Marcorian? Spune, te rog! Mă chiamă pe mine Miltiade? Spune, te rog! Nu sunt nebun frate! E nebun el! Auzi! Viu să-i mulțumesc, pentru că am obraz, și mă dă afară, ca pe un hoț! Nu mai pricep nimic! Nu mai vor fleacurile astea de judecători de pace să primească parale.

